

nechal pod svojí firmou políru (či zedníku) N. za paušál, z něhož by dostal žalobce provisi, a že prvý žalovaný, když žalobce opětovně mu odepřel přistoupení na tento návrh, vyzval žalobce, aby mu tedy poslal účet, že on musí na N. trvati. Z tohoto zjištění správně nižší soudy usoudily, že žalobce byl ochoten provést dílo podle původní smlouvy, ale že mu v tom bylo zabráněno okolnostmi, jsoucími na straně žalovaných, ježto se nemohl propůjčiti ke »krytí« osoby neoprávněné k provozování koncesované stavební živnosti (rozh. č. 7928, 9305, 10582, 12828), a že tedy žalovaní jsou podle § 1168 obč. zák. povinni k náhradě, takže jest žalobní nárok důvodem po právu. Byla tudíž pro rozsouzení sporu zcela bez významu otázka, která ze sporných stran byla ku zjednání zedníků a dělníků na novostavbu podle smlouvy oprávněna, když skutečnou příčinou, proč žalobce stavbu neprovedl, bylo odmítnutí návrhu žalované strany na »krytí« osoby neoprávněné a setrvání žalované strany na této žádosti. V té příčině uplatněné výtky rozporu se spisy a právní mylnosti nejsou opodstatněny.

Čís. 14205.

Lze platně ujednatí, že nárok na remuneraci přísluší zaměstnanci jen za určitých podmínek, pokud se týče, že zaměstnanec nárok ten za určitých podmínek ztrácí.

(Rozh. ze dne 28. února 1935, Rv I 102/35.)

Žalobce byl zaměstnán u žalované a touto dne 29. listopadu 1933 ze služeb na základě čl. 5 kolektivní smlouvy, která tvořila mezi stranami podklad služebního poměru, okamžitě propuštěn, poněvadž manko ve skladišti bylo vyšší než 1% a okolnost ta podle čl. 5 kolektivní smlouvy byla důvodem k okamžitému rozvázání služebního poměru se žalobcem. Žalobce domáhá se výplaty remunerace tvrdě, že sice podle kolektivní smlouvy nemají zaměstnanci žalované nároku na remuneraci, byli-li okamžitě propuštěni z důvodů, uvedených ve čl. 1—7 kolektivní smlouvy, že však ustanovení to je neplatné, poněvadž odporuje předpisům §§ 16 a 20 zákona o obchodních pomocnících. **P r v ý s o u d** uznal podle žaloby. **O d v o l a c í s o u d** k odvolání žalované změnil rozsudek prvního soudu a žalobu zamítl z těchto důvodů: Pracovní a mzdová smlouva stanoví v čl. 3, že novoroční poskytuje se ve výši měsíčního platu a vystoupí-li kdo ze zaměstnání během roku, má nárok na poměrný díl, připadající na dobu zaměstnání, a čl. 4 odst. 2, že okamžité zrušení pracovního poměru může se státi mezi jiným také z důvodu (čl. 5), že manko v prodejně činí více než 1%. V odst. 3 čl. 4 se praví konečně, že zaměstnanci, kteří budou propuštěni z důvodů v čl. 1—7 uvedených, ztrácejí nárok na novoroční. Opírá se tedy nárok žalobcův na remuneraci o smlouvu. Není-li smlouva taková zakázána, jest ponechána stranám úplná volnost nejen v tom, zda vůbec, ale i za jakých předpokladů vznikne nárok na remuneraci. V daném případě stanovily si strany, že

nárok na remuneraci vznikne, nebude-li žalobce propuštěn z důvodu, že manko v prodejně činí více než 1%. Jde tu vlastně o výminku odkládací, jejímž splnění teprve závisí vznik nároku na remuneraci. Neplatí proto ustanovení §§ 16, 40 zák. o obchodních pomocnících, která stanoví jen vykládací pravidlo pro případ, že zaměstnanci již přísluší nárok na poskytnutí remunerace a zákon sám na ni nároku neposkytuje (srov. rozh. čís. 10661, 13259 sb. n. s.). Žalobci však v době uzavření smlouvy nárok na remuneraci ještě nepříslušel, mohl proto ohledně remunerace budoucí učiniti jakékoliv ujednání, a nepříslušel mu ani v době zrušení služebního poměru, ježto výminka odkládací — manko, nepřevyšující 1% — se nesplnila a proto ani nárok na remuneraci žalobci nevznikl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

S hlediska dovolacího důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s. dovozuje žalobce, že ustanovení služební smlouvy ze dne 11. května 1923 o ztrátě nároku na remuneraci jest neplatné vzhledem k předpisům §§ 16 a 40 zák. o obchodních pomocnících. Leč předpis § 16 zák. o obch. pom. ze dne 16. ledna 1910 čís. 20 ř. zák., jenž nemůže býti podle § 40 téhož zákona smlouvou ani zrušen, ani obmezen, zaručuje zaměstnanci jen, že remunerace, na niž má zaměstnanec nárok, nesmí mu býti odepřena proto, že služební poměr skončil před její splatností. Nárok na remuneraci však § 16 zákona čís. 20/1910 ř. z. nezřizuje (čís. 10661 sb. n. s.). Není tedy uvedeným předpisem zákona dotčena smluvní volnost stran, pokud jde o nárok na remuneraci. Lze proto platně ujednati, že nárok na remuneraci přísluší zaměstnanci jen za jistých podmínek, pokud se týče, že zaměstnanec nárok ten za určitých podmínek ztrácí (srov. Mayer-Grünberg: Kommentar zum H. G. G. k § 16 VII. str. 194). Jest tudíž platné ustanovení čl. 4, poslední odstavec pracovní a mzdové smlouvy ze dne 11. května 1923, že zaměstnanci, kteří budou propuštěni z důvodů ad 1 až 7 uvedených, ztrácejí nárok na novoročné. Ježto jest nesporno, že byl žalobce propuštěn z důvodu uvedeného v čl. 4, druhém odstavci, čís. 5 řečené smlouvy, nemá žalobce nárok na vyplacení remunerace, pokud se týče její poměrné části.

Čís. 14206.

Suspense advokáta z výkonu advokacie až do pravoplatného skončení trestního řízení nezavazuje advokáta práva, by se sám zastupoval v advokátském sporu.

(Rozh. ze dne 28. února 1935, Rv I 167/35.)

N i ž š í s o u d y ponechaly směnečný platební příkaz proti Dr. V. K-ovi, advokátu, v platnosti.